

רע"פ 3539/22 - נורית דיין נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 3539/22

לפני:

כבוד השופט ח' כבוב

המבקשת:

נורית דיין

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז (כבוד השופטים' בוסתן, ש' בורנשטיין-ש' צנציפר הלפמן) בע"פ 67368-08-21 מיום 10.04.2022

בשם המבקשת:

בעצמה

החלטה

1. לפני בקשה לרשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי מרכז (כבוד השופטים' בוסתן, ש' בורנשטיין-ש' צנציפר הלפמן) בע"פ 67368-08-21 מיום 10.04.2022, בגדרו נדחה ערעור המבקשת על הכרעת דינו וגזר דינו של בית משפט השלום בכפר סבא (כבוד השופט א' אורן) בת"פ 38635-10-19 מיום 08.04.2021 ו-20.06.2021 בהתאמה.

רקע והליכים קודמים

2. כמפורט בכתב האישום, ביום 11.06.2019 בסמוך לשעה 16:50 נסעה המבקשת ברכבה ברחוב גולומב בכפר סבא, תוך שהיא נצמדת לרכבה של הגב' מאיה אלון (להלן: מאיה) - ובכך מונעת ממנה להחנות את רכבה בחניה הסמוכה לגן הילדים "אן דן דינו" (להלן, בהתאמה: החניה ו-הגן).

חרף בקשת בעלה של מאיה, מר דוד אלון (להלן: אלון), מן המבקשת כי תיסע אחורנית ותאפשר למאיה

עמוד 1

להחנות את רכבה, החלה המבקשת לצפור ובהמשך חנתה תחת מאיה בחניה וכיבתה את רכבה. נוכח השתלשלות האירועים, התקרב אלון לעבר רכבה של המבקשת, אשר בתגובה ירקה בפניו; או אז, היכה אלון עם ידו את מראת הרכב השמאלית של המבקשת, ובכך שבר אותה.

3. לאחר פעולה זו התרחק אלון מרכבה של המבקשת ופנה לעבר הגן, וזאת עד ששמע את הקנטות המבקשת לעברו - אשר עסקו בחלקן בבתו. עם שמיעת דברים אלו, פנה אלון לכיוון המבקשת, תפס בצווארה עם ידו והצמידה לרכב, תוך שהוא מפציר בה שלא תדבר על בתו בשנית. בהמשך, עזב אלון את המבקשת ונכנס למבנה הגן.

בגין האמור, יוחסה למבקשת עבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין).

4. בתום הליך שמיעת ראיות, הרשיע בית משפט השלום את המבקשת, תוך שהוא מבכר את גרסאות עדי התביעה, ובהם אלון, על פני גרסת המבקשת. בתוך כך נקבע, כי "עדות הנאשמת במחלוקת הנוגעת ליריקה, אינה מהימנה ולא מתיישבת עם ההיגיון והשכל הישר" (פס' 17 להכרעת דינו של בית משפט השלום), ועל-כן הוחלט על אימוץ גרסת אלון לפיה האירוע "ניצת" בשל התנהלות המבקשת.

לצד זאת, עמד בית משפט השלום על תחושות הביזוי וההשפלה הנלוות לאקט היריקה ועל תרומתה המשמעותית של המבקשת לאירוע - ובהתאם הורה על דחיית הטענה כי יש לזכותה מחמת היות המעשה בבחינת "זוטי דברים".

5. ביום 20.06.2021 גזר בית משפט השלום את דינה של המבקשת. בתוך כך בואר, כי הגם שתקיפה סתם על דרך יריקה עשויה להצדיק ביטול הרשעה, לא עלה בידי המבקשת להוכיח כי בנסיבות המקרה צפויה הרשעתה לגרום לה לנזק קונקרטי מבעד להשלכות "הרגילות" הנלוות להרשעה בפלילים.

נוכח האמור, ובשים לב לכפירת המבקשת במיוחס לה לאורך כל שלבי ההליך, בית משפט השלום קבע כי בנסיבות העניין מתחם העונש ההולם נע בין עונש מאסר מותנה לבין עונש מאסר לריצוי בעבודות שירות.

6. במסגרת גזר הדין, נתן בית משפט השלום דעתו, בין היתר, לנסיבותיה האישיות של המבקשת - היינו, להיעדרו של עבר פלילי מכל סוג, לעבודתה כמנהלת פרויקטים בעיריית תל-אביב ולפעילותה ההתנדבותית. מנגד, הביא בית משפט השלום במכלול שיקוליו את תרומת המבקשת לקורות האירוע, וכן את סירובה ליטול אחריות בגינו.

בשים לב למכלול השיקולים, גזר בית משפט השלום על המבקשת חודשיים מאסר על תנאי, וזאת לצד תשלום קנס בסך 1,500 ש"ח והתחייבות בסך 3,000 ש"ח להימנע מעבירת אלימות, לרבות עבירת איומים, בתוך שנתיים.

7. המבקשת ערערה על הכרעת הדין וגזר הדין, וביום 10.04.2022 ערעורה נדחה על כלל רכיביו. בפסק דינו, עמד בית המשפט המחוזי על טענות המבקשת, ומצא כי אין לסטות מממצאיה העובדתיים של הערכאה הדיונית.

יתרה מכך, בית המשפט המחוזי אימץ את עמדת בית משפט השלום וקבע כי מעשי המבקשת אינם חוסים תחת סייג "זוטי דברים" - שכן לא מדובר באירוע נקודתי ברף נמוך ביותר.

אשר לטענת המבקשת לאי-הרשעתה, נקבע כי בנסיבות המקרה לא הוכח כי למבקשת צפוי להיגרם נזק קונקרטי כתוצאה מן ההרשעה; ואילו בהינתן שהמבקשת בחרה לכפור במיוחס לה, וזאת חלף סיום ההליך הפלילי

בהסדר מותנה (כפי שעשה אלון) - הרי שקביעת בית משפט השלום עומדת בעינה.

8. המבקשת מיאנה להשלים עם פסק דינו של בית המשפט המחוזי, ומכאן הבקשה שלפניי, בגדרה חוזרת המבקשת על הטענות שהעלתה במסגרת ההליכים הקודמים.

דיון והכרעה

9. לאחר עיון בבקשה לרשות ערעור על נספחיה, באתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה לרשות ערעור להידחות.

10. הלכה היא כי בקשה לרשות ערעור ב"גלגול שלישי" שמורה למקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינים הפרטי של הצדדים, או בנסיבות המקימות חשש לעיוות דין, או אי צדק חמור שנגרם למבקש (רע"פ 2750/22 ליולקן נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (09.05.2022); ר"ע 103/82 חניון חיפה בע"מ נ' מצת אור (הדר חיפה) בע"מ, פ"ד לו(3) 123 (1982); רע"פ 3260/22 אלאערג' נ' הרשות לאכיפה במקרקעין, פסקה 8 (16.05.2022)).

11. הבקשה דנא אינה חורגת מעניינה הפרטני של המבקשת, ובהינתן שבנסיבות המקרה לא מתקיים חשש לעיוות דין או אי צדק המצדיקים מתן רשות ערעור - די בכך כדי להורות על דחיית הבקשה.

12. למעלה מן הצורך יצוין, כי עיקר טענות המבקשת נוגעות לממצאיה העובדתיים של הערכאה הדיונית; ואילו אין בתחושת אי-הצדק המלווה את המבקשת, בשים לב לכפירתה הממושכת במיוחס לה, כדי להוות טעם המצדיק התערבות בממצאים כאמור או במסקנות בית המשפט המחוזי.

13. על יסוד האמור, הבקשה נדחית אפוא.

ניתנה היום, כ"ט באייר התשפ"ב (30.05.2022).

ש ו פ ט